

[Reedtz-Thott.]

bliver det næppe. Jeg vil derfor lade min stilling være afhængig af, hvad vi kan forhandle os frem til i udvalget, når vi får set lidt nærmere på lovforslaget.

Helge Larsen: Vi lever jo i en tid, hvor det er meget almindeligt at modernisere, og når man hører, at lovgivningen vedrørende faste ejendommens navne går helt tilbage til enevældens tid, til en plakat af 1821, kunne man måske godt tro, at der var grund til en modernisering. Men jeg må ærligt tilstå, at ved at se lovforslaget igenem er jeg ikke blevet overbevist om, at der foreligger et problemkompleks af et sådant omfang, at det påkalder lovgivningsmagtens indgriben. Jeg kan forstå, at det for en systematiserende tankegang kan være irriterende, at der findes hundrede „Søblink“ eller „Skovly“; men lad dog folks fantasi have frit spillerum i hvert fald med hensyn til navnet på deres hus. Normalt er der vel ikke nogen, der kalder deres statsbungalow for „Frijnsborg“ eller „Gauuø“, og skulle der være én, der opkalder den efter tante Amalie, vil den næppe blive forvekslet med residenspalæet.

Derfor kan jeg afslutte disse bemærkninger med at sige, at for det radikale venstres vedkommende skal der særdeles tungtvejende argumenter til i retning af statistik, der kan overbevise os om, at her foreligger et misforhold, der har medført ulemper af betragteligt omfang, før vi kan gå med til gennemførelsen af dette lovforslag. Indtil videre er jeg absolut tvivlende med hensyn til værdien og nytten af denne lovgivning.

Alfred Jørgensen: Selv om den lovgivning, vi her sysler med, ikke drejer sig om livsvigtige problemer, vil jeg gerne anerkende dens berettigelse, navnlig hvor den tager sigte på at beskytte erhvervede eller hævdvundne interesser, der vedrører navngivning af ejendomme.

I § 1, 1. stk., kan jeg give min tilslutning til punkterne a, b, c og d, hvorved navne, der allerede er taget i brug som navne på faste ejendomme, nyder beskyttelse. Men ordlyden i punkt e, hvor det hedder, at navne, der afviger fra den almindelige sprogbrug, ikke kan anvendes ved navngivning

af fast ejendom, er jeg ikke så glad for. Bestemmelsen synes at rumme et unødvendigt indgreb i folks ret til at bestemme over deres egne forhold, hvor dette kan ske, uden at de går andres rettigheder for nær.

Det kunne opfattes, som om det var fremmedord, man ville til livs, men det kan formodentlig ikke være tilfældet. I mit naboskab ligger der et lille hus, „Nûk“. Det kan vel ikke siges at falde inden for almindelig sprogbrug; det er nemlig grønlandsk og betyder næs. Det er da et fikst lille navn. En af mine venner, som er esperantist, har kaldt sin villa „Sunbrilo“, solskin. Det synes jeg er et kønt navn. Og hvad med navne som „My castle“, „Mia nido“, „Soli deo gloria“, „Sursum corda“ o. s. v.? Det kan vist ikke være meningen, at vi skal til at danisere slige navne.

Hvad med gode danske navne, der som navne på fast ejendom også afviger fra den almindelige sprogbrug? Jeg har set en ejendom, der hed sådan noget som „Smørum“; jeg har også set, at man kan kalde et sommerhus for „Lille Jens“. Jeg synes, det er ganske gode navne, og håber, at landbrugsministeren ikke vil være uenig med mig heri. Den stærkeste afvigelse fra almindelig sprogbrug ved navngivning af ejendomme kom jeg ud for sidste sommer, da jeg kom forbi et lille hus, som lå ombølget af havbrise og blomsterduft. Der havde manden — eller måske var det konen — givet huset det meget sigende, men ikke almindelige navn „Athisha“.

Hvis man med den nævnte passus i lovforslaget ikke har haft i sinde at dæmme op for folks fantasi og lune med navngivning af deres hus, vil jeg henstille, at ordlyden af § 1, stk. 1, punkt e, ændres, så at den virkelige mening kommer frem.

I punkt f hedder det, at der ikke kan tillægges en ejendom et navn, der er misvisende under hensyn til de virkelige forhold. Også her finder jeg at der drages for snævre grænser for folks frihed. Kan der i grunden ske nogen skade ved, at et hus hedder „Paradis“, selv om man ved, at folkene derinde lever som hund og kat? Jeg synes ikke om, at lovgivningen trækker for snævre grænser for folks frihed på dette område. Hvad kunne der ske, hvis kommunisterne kaldte huset, hvor Land og Folk holder til, for „Pax“?